

тими тай забивали ними памороки робочо-
му людови, сільським хлопам, нацькову-
вали одних хлопів на других: бють ся не-
щасні між собою, вяжуть один одного та
панам дають, а попи іхні у мідних биках
смалять людий, ніби то жертву мені прино-
сять. Довгоятерпів, чекав, коли перестануть
люди моїм іменем других людий дурити та
ошукувати, нищити та палити. Але страш-
ний я у гніві своїм, розлютував ся, ба-
чучи, що нема кінця-краю тим мукам. І
знищив я ті царства і праведних і непра-
ведних, усіх з лиця землі. Ти памя-
таєш се, бо бачив на свої власні очи. Гля-
ди, щоб не було так і з руським наро-
дом, щоб і його не довело ся знищи-
ти. — При тих словах Господа восплака-
ли всі ангели. Небо хмарами затягнуло ся,
а архангел Михайло, що на варті саме то-
ді стояв, шмагнув огненним мечем аж до
самої землі, бо зобачив він, як сатана по
над землею літав між горами, ховаючись у
затінку тай підслухав, о чім Господь ра-
див ся зі своїми ангелами. Шмагнув ме-
чем Михайло, але сатана скоріще провалив
ся під землю до низу головою, а Михай-
ло тільки конита йому присмалив.

А тим часом по великій річці, по Дні-